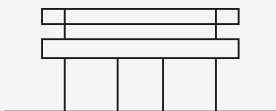
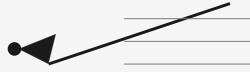

IEDEREEN MAAKT FOUTEN

Dagboek van Wesley Schokker

WESLEY SCHOKKER

FRAGMENT 1

Donderdag, 23 oktober 23:47*[kamer donker op het schermje na]*

Ik weet niet hoe ik dit moet beginnen. Maar ik begin toch.

Dat heb ik mezelf vanavond een uur lang voorgehouden. Ik weet niet hoe ik dit moet beginnen. Ik weet niet hoe ik dit moet beginnen. Alsof als ik het vaak genoeg zeg er vanzelf een goede eerste zin uit komt. Dat werkt zo niet. Maar hier zit ik toch. Scherm aan. Schrift open. Pen in mijn hand die een beetje zweterig is want ik vind dit spannend en mijn lijf doet altijd eerlijk verslag van wat ik voel ook al wil ik dat soms liever niet.

Ik heb twee boeken geschreven. Dat klinkt groter dan het was. Het eerste boek begon als een stuk dat ik op mijn telefoon typte op een avond dat ik het niet meer wist. Het tweede boek begon als een soort antwoord op het eerste kijk, ik ben er nog, kijk, ik groei. Beide keren wist ik waar ik naartoe schreef. Ik had een punt. Een richting. Een reden.

Dit keer niet.

Dit keer schrijf ik richting iets waar ik eigenlijk liever niet naartoe schrijf. En dat is het eerlijkste wat ik kan zeggen als eerste zin van dit boek. Ik schrijf dit niet omdat ik er klaar mee ben. Ik schrijf dit omdat ik er nooit klaar mee wordt als ik het niet opschrijf. Dat heb ik inmiddels begrepen over mezelf. Dingen die ik opkrop worden groter. Dingen die ik opschrijf worden kleiner. Niet weg. Kleiner. En kleiner is beter.

Oké.

Mensen kennen me. Dat is een raar zinnetje om op te schrijven. Een jaar geleden kende niemand me niemand buiten Dedemsvaart, en eerlijk gezegd wist binnen Dedemsvaart ook niet iedereen wie ik was, of ze wisten het wel maar deden net van niet. En nu staat mijn gezicht soms in de krant. Nu sturen mensen me berichten op Instagram van wie ik de naam niet ken en die beginnen met: jij hebt me geholpen. Nu lopen er kinderen van dertien jaar naar me toe na een spreekbeurt en kijken me aan op een manier waarvan ik denk: jongen, je kijkt naar de verkeerde persoon.

Tweehonderdduizend mensen hebben '24 Maart' gelezen. Tweehonderdduizend. Ik snap dat getal niet echt. Ik probeer het me voor te stellen een stadion vol mensen, allemaal mijn woorden gelezen, allemaal het verhaal van die avond kennen. Het gevoel dat dat geeft is gek. Niet slecht gek. Gewoon gek. Alsof iets wat van jou was nu van iedereen een beetje is.

Maar.

Tweehonderdduizend mensen hebben het verhaal gelezen dat ik heb verteld. En dat verhaal was waar. Elke zin was waar. Maar het was niet het hele verhaal.

En dat is het ding.

Ik heb altijd iets achtergehouden. Niet bewust in het begin of misschien toch wel, ik weet het niet meer precies. Maar er is een deel van die jaren de jaren van het pesten, de jaren van proberen te overleven dat ik nooit heb opgeschreven. Niet in het eerste boek. Niet in het tweede. Niet in interviews. Nooit in een van de berichten die ik terugstuurde naar mensen die me schreven.

Het deel waarbij ik niet de heilige ben.

Want dat verwachten mensen een beetje, heb ik gemerkt. Niet met slechte bedoelingen. Maar als je bekend bent geworden om je pijn, als jouw verhaal gaat over hoe jij werd behandeld, dan gaan mensen een beeld van je maken. Een beeld waarbij jij degene bent die het overkomt en de rest degene is die het doet. En dat beeld klopt. Grotendeels. Maar niet helemaal.

Ik ben geen heilig boontje. Dat weet ik al heel lang. Maar het hardop zeggen of opschrijven, wat voor mij hetzelfde is dat is

iets anders. Dat voelt als iets wat niet meer terug kan. En ik ben iemand die lang heeft nagedacht voor hij dingen doet die niet meer terug kunnen.

Ik heb vannacht om half elf mijn schrift gepakt. Ik zit op mijn bed. Het licht is uit want mijn ogen worden moe van felle lampen op de avond, dat is altijd zo geweest. Alleen het scherm van mijn wekker geeft een beetje blauw licht en mijn telefoon ligt ondersteboven want als hij bovenop ligt ga ik kijken. Dan kijk ik. Dan ben ik een half uur verder en heb ik niks geschreven.

Ik probeer te bedenken hoe ik dit boek begin. Niet de eerste zin die heb ik al. Maar het echte begin. Het moment dat ik aanwijs en zeg: daar begon het. Waar begon het.

Het begon niet op 24 maart. Dat was een eindpunt van iets, niet een beginpunt.

Het begon niet op de eerste dag van de middelbare school, ook al was dat de dag dat het pesten in die nieuwe, zwaardere vorm begon.

Het begon ergens rondom mijn veertiende. Op een bankje. Met een groep jongens die ik eigenlijk niet kende en die mij eigenlijk niet kenden. En met een gevoel in mijn borst dat ik niet helemaal goed kan omschrijven. Iets tussen hoop en opluchting en angst en al die dingen tegelijk.

Dat gevoel dat ga ik proberen op te schrijven.

Ik leg de pen nu neer. Even. Niet omdat ik klaar ben. Maar omdat ik even moet ademen voor ik verdergaan. Mijn hoofd doet soms dingen in zijn eentje als ik te snel ga het springt vooruit of het blokkeert helemaal en dan zit ik een uur naar een leeg vel papier te kijken. Dus ik adem even.

En dan pak ik hem weer op.

Ik pak hem weer op.

Omdat dit het moedigste is wat ik ooit heb gedaan niet 24 maart overleven, niet naar de krant stappen, niet op een podium staan voor driehonderd scholieren. Dit. Nu. Dit schrift openslaan en eerlijk zijn over het deel dat ik het liefst verborgen had gehouden.

Niet voor anderen.

Voor mezelf.

Al het andere de mensen die dit lezen, de jongen van dertien die na de spreekbeurt naar me toe loopt, de berichten van mensen die zeggen dat ik ze heb geholpen dat mag ook. Dat is mooi. Maar dit boek schrijf ik eerst voor mezelf. Voor de versie van mezelf die nog steeds soms wakker ligt en terugdenkt aan

die periode en denkt: waarom. Waarom deed je dat. Wat was er mis met je.

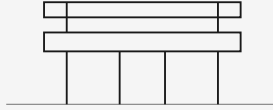
Ik ga hem antwoord geven.

Eerlijk antwoord. Niet het nette antwoord. Niet het antwoord dat goed klinkt als je het hardop zegt. Het echte.

En dat begint hier.

Scherm gaat zo uit. Ik schrijf door in het donker als het moet.

Ik ben begonnen.

FRAGMENT 2

Zondag, 26 oktober 16:12

[terugkijkend, hij was 14]

Ik was 14 en ik wilde gewoon gewoon ergens bij horen. Is dat zo gek?

Ik heb die vraag de afgelopen jaren een paar keer aan mezelf gesteld. En elke keer vind ik hem moeilijker te beantwoorden dan de keer daarvoor. Want aan de ene kant: nee, dat is niet gek. Dat is het meest menselijke wat er is. Iedereen wil ergens bij horen. Dat staat waarschijnlijk ergens in een boek over ontwikkelingspsychologie, hoofdstuk drie, dikgedrukt. Basisbehoefte. Normaal. Menselijk.

Maar aan de andere kant.

Aan de andere kant waren er dingen die ik deed vanuit dat willen-erbij-horen die niet normaal waren. Die ik nu niet meer zou doen. En de vraag is dan: lag het aan het willen zelf, of lag het aan hoe wanhopig dat willen was geworden?

Ik denk het tweede. Maar ik weet het niet zeker. En dat niet-zeker-weten is ook een reden waarom ik dit opschrijf.

Oké. Ik ga terug. Naar 14.

Ik was in groep acht nog redelijk oké. Niet populair dat ben ik nooit geweest en dat zal ik ook nooit worden, en dat maakt me inmiddels niks meer uit maar op je twaalfde is dat iets anders. Maar ik had vrienden. Twee, drie jongens waarmee ik omging. We speelden buiten. We maakten huiswerk samen soms. Gewoon normaal.

De middelbare school. God.

Ik weet nog de eerste dag. Ik had een nieuwe rugzak. Donkerblauw. Ik had hem een week eerder gekregen en ik vond hem mooi. Ik weet nog dat ik die ochtend in de spiegel keek en dacht: oké. Nieuwe start. Nieuwe school. Misschien gaat het hier beter.

Het ging niet beter.

Ik ga nu niet het hele verhaal van het pesten ophalen want dat heb ik al geschreven en ik wil niet steeds hetzelfde verhaal vertellen. Maar wat ik wil zeggen is dit: uitsluiting doet iets met je wat je niet ziet terwijl het gebeurt. Je ziet het achteraf. Als je terugkijkt. Als je denkt: o. Zo was ik geworden. Zo had ik me laten vormen zonder dat ik het doorhad.

Uitsluiting echt, langdurige uitsluiting, niet één keer niet uitgenodigd worden maar jaren, elke dag, op school en op straat en in elke groepschat uitsluiting doet dit: het laat je geloven dat jij het probleem bent. Niet zij. Jij. Als iedereen je negeert moet er iets mis zijn met jou. Dat is de logica die je brein maakt. Automatisch. Zonder dat je het vraagt.

En dan en dit is het rare ga je niet minder willen erbij horen. Je gaat het juist meer willen. Wanhopiger. Alsof je iets moet bewijzen. Alsof als je het maar lang genoeg probeert, als je maar de juiste versie van jezelf laat zien, dan horen ze je er vanzelf bij.

Ik was 14 en ik had dat al twee jaar meegemaakt. Twee jaar is lang als je 14 bent. Twee jaar is bijna je hele herinnering aan de middelbare school op dat punt.

Ik fietste op een dinsdag ik weet nog dat het dinsdag was want ik had net gym gehad en gym was altijd erg want groepsopdrachten ik fietste naar huis en ik nam een andere route dan normaal. Niet met een reden. Gewoon. Ik wilde niet langs de fietsenrekken want daar stonden soms jongens die dingen riepen.

En op die andere route was een bankje.